

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 836/2021
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат у ..., проитв туђеног АД за железнички превоз робе Србија карго Београд, Немањина бр. 6., чији је пуномоћник Ђорђе Ђурић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2123/20 од 27.11.2020. године, у седници одржаној 13. маја 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужилаца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2123/20 од 27.11.2020. године тако што се ОДБИЈА, као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Основног суда у Убу П1 20/19 од 12.06.2020. године, и одбија се захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцима накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 47.228,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П1 20/19 од 12.06.2020. године у I ставу изреке је обавезан тужени да тужиоцу АА на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада, у периоду од 01.04.2016. године до 31.12.2016. године исплати појединачне месечне износе са затезним каматама од одређених датума до исплате, како је наведено у том ставу изреке, у II ставу изреке је обавезан тужени да истом тужиоцу исплати по основу неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2016. године до 31.12.2016. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од одређених датума до исплате, како је наведено у том ставу изреке, у III ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати по основу накнада за исхрану у току рада, у периоду од 01.05.2016. године до 31.12.2016. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом од одређених датума до исплате, како је наведено у том ставу изреке, те у IV ставу, обавезан је тужени да истом тужиоцу исплати на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.05.2016. године до 31.12.2016. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом од одређених датума до исплате како је наведено у том ставу изреке и у V ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу АА накнади трошкове

поступка у износу од 59.833,95 динара, а тужиоцу ББ да накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.819,83 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2123/20 од 27.11.2020. године преиначио наведену пресуду тако што је одбио као неосноване тужбене захтеве тужилаца да се обавезе тужени да тужиоцима исплати тражене износе на име неисплаћених износа накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде за исхрану у току рада, са траженим законским затезним каматама, и обавезао тужиоце да туженом накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 26.614,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде другостепеног суда су тужиоци поднели дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побијају због погрешне примене материјалног права. Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр, 72/11... и 18/20) због чега ревизијски суд није одлучивао о предлогу ревидента да се ревизија дозволи као изузетно дозвољена по одредби члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и одлучио да је ревизија основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу издвајањем уз оснивање од правног претходника, Предузећа Железнице Србије ад Београд, , те је код туженог у примени у спорном периоду Колективни уговор за Железнице Србије ад („Службени гласник РС“ бр. 4/15), који је по оснивању преузео тужени. Према закљученим уговорима о раду тужиоци имају право на зараду, зараду по основу резултата рад, увећану зараду, накнаду зараде и накнаду трошкова и друга примања у складу са законом и Колективним уговором. Одредбама Колективног уговора у вредност једног радног часа за обрачун зараде укључена је вредност накнаде за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, док није наведена новчана вредност спорних накнада, нити су оне новчано изражене, нити је тужени у обрачунима зарада тужиоцима исказивао новчани износ спорних накнада. Тужени није ни одлуком предвидео висину регреса и топлог obroка, нити је могао да се изјасни о њиховој висини. Накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора нису биле урачунате у основну зараду тужилаца током предметног периода, нити су им исплаћене од стране туженог. На основу оцене налаза вештака утврђена је висина накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора према параметрима садржаним у одредбама Колективног уговора ЈЖТП Београд („Службени гласник РС“ бр. 37/95... 7/00), према којима је тужени раније исплаћивао предметне накнаде, у недостатку конкретне регулативе, у којој висини су тужиоци и определили тужбене захтеве. Првостепени суд је на основу овако утврђених чињеница закључио да је право тужилаца на исплату наведених накнада само деклараторно наведено у Колективном уговору, и да тужени, на коме је терет доказивања, није доказао да је тужиоцима обрачунао и исплатио предметне накнаде, те

је усвојио тужбене захтеве, позивом на одредбе Закона о раду из члана 118. тачка 1., 5. и 6, члана 105. став 1. и члана 121. став 1.

Међутим, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбене захтеве позивом на одредбу члана 118. тачка 1.4 Закона о раду, према којима запослени право на накнаду остварују у складу са општим актом и уговором о раду, те када је у општем акту прописано да се у цену радног часа урачунава и вредност по основу регреса и за исхрану у току рада, тада запослени не може посебно остваривати накнаду ових трошкова, јер је то право остварио кроз вредност обрачунатих и исплаћених часова рада. Сматра да је без утицаја околност да висина регреса и накнаде за исхрану није вредносно исказана и да се не може утврдити у ком проценту учествује у вредности радног часа, да не постоји основ за остваривање права тужилаца на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за спорни период, јер нема одговарајућег колективног уговора по ком би то право могли остварити.

Основано се ревизијом указује да је побијана другостепена пресуда донета погрешном применом материјалног права.

Право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом предвиђено је Законом о раду. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 16/05) предвиђено је и право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Послодавцима је остављена могућност да својим актима утврде висину накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Висина ових накнада мора бити одређена линеарно за све запослене, и морају бити исплаћене свим запосленима у истом износу без обзира на њихову стручну спрему, звање и радно место. Међутим, наведеним одредбама Колективног уговора, а ни посебним актом, тужени послодавац није одредио износ који представља накнаду ових трошкова, укључен у вредност једног радног часа. Стога је закључак другостепеног суда, да је тужени у складу са општим актом тужиоцима кроз вредност радног часа зараде обрачунао и исплаћивао накнаду за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора, применом одредбе члана 57. Колективног уговора - погрешан, већ је правилан закључак да је тужени наведене законске одредбе примењивао на штету тужиоцима, и да накнаде трошкова које су предмет тужбеног захтева тужиоцима није исплатио, што је и утврђење првостепеног суда. С обзиром да тужени није одредио висину тих накнада, тужиоци могу потраживати накнаду у нето износу према параметрима из раније важећег колективног уговора, који су износи утврђени вештачењем, од стране првостепеног суда.

Како су тужиоци поставили тужбене захтеве у складу са налазом и мишљењем вештака, који налаз је првостепени суд прихватио, то су тужбени захтеви основани, у складу са чим је преиначена побијана пресуда, и у делу одлуке о тужбеним захтевима и у делу одлуке о трошковима поступка.

Према изложеном је на основу одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке ове пресуде.

Тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове поступка по ревизији, у износу од 18.000,00 динара за састав ревизије, и на име судске таксе за ревизију износ од 29.228,00 динара, укупно 47.228,00 динара, на основу одредаба члана 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку, Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката и Закона о судским таксама.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић